RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 109.008 van 9 juli 2002
in de zaak A. 85.484/XIV-9548.

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat B. VRIJENS,
kantoor houdende te 9000 GENT,
Kortrijksesteenweg 551

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 31 maart 1955 en van Slowaakse nationaliteit, op 19 juli 1999 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 mei 1999 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 17 november 1998 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 25 mei 1999;

Gelet op het arrest nr. 87.293 van 16 mei 2000 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wordt verworpen;

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting teneinde te worden gehoord van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 8 mei 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 12 juni 2002 om 14.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. HAEGEMAN die, loco Advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak.

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 30 augustus 1998 en verklaart zich vluchteling op 31 augustus 1998.

1.2. Op 17 november 1998 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 20 mei 1999 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is als volgt gemotiveerd :

> "(...)
> Betrokkene werd verhoord op 28 april 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Slovaakse taal machtig is.
> Betrokkene, een Slovaaks staatsburger en van zigeuner-origine, zou in 1996 haar echtgenoot verloren hebben en zou nadien veel problemen hebben gehad met haar kinderen op school omwille van het toenemende racisme. Zo zou betrokkenes echtgenoot in januari of februari van 1996, rond 23 uur, door drie blanke mannen in mekaar zijn geslagen. De drie blanke mannen, waar ook nog één vrouw bij was, zouden in betrokkenes straat een zigeunerkoppel lastiggevallen hebben. Het zigeunerkoppel zou veel lawaai gemaakt hebben en zou aan betrokkenes deur geklopt hebben. Betrokkenes echtgenoot zou daarop gaan kijken zijn wat er gebeurde en zou zo in een vechtpartij betrokken geraakt zijn. Het zigeunerkoppel zou (zijn) kunnen ontsnappen. De aanvallers zouden betrokkenes echtgenoot op de grond hebben geslagen en zouden hem verder geschopt hebben. Opeens zou de politie gearriveerd zijn, waarop de blanken schreeuwden dat ze door zigeuners werden aangevallen. De twee agenten zouden naar betrokkenes echtgenoot gegaan zijn en hem gezegd hebben dat hij een boete moest betalen,

anders zou hij worden opgepakt. De agenten zouden hem eerst gefouilleerd hebben en hem bijna helemaal uitgekleed hebben, daarna zouden ze hem meegenomen hebben. Op het politiebureau zouden de agenten een proces-verbaal opgesteld hebben en zouden ze hem de boetevordering gegeven hebben. Betrokkenes echtgenoot zou daarop per bus en tram terug naar huis zijn gegaan. Betrokkene zou dan de ziekenwagen gebeld hebben, die haar echtgenoot naar de polykliniek van Kosice Zuid bracht. Betrokkene zou die avond bij de kinderen thuis gebleven zijn. Daarna zou ze haar echtgenoot bijna elke dag zijn gaan bezoeken. Betrokkenes partner zou in het ziekenhuis de geldboete nog betaald hebben. Na twee weken zou hij in coma gevallen zijn en zou op 5 maart 1996 aan de gevolgen van inwendige bloedingen en nierinsufficiëntie gestorven zijn. Betrokkene verklaart evenwel dat haar echtgenoot reeds meer dan tien jaar nierpatiënt was. Betrokkenes partner zou de artsen niet verteld hebben wat er werkelijk gebeurd was. Betrokkene beweert verder dat zij nooit een document van de kliniek kreeg waarin de doodsoorzaak vermeld stond; zijn dossier zou in het ziekenhuis gebleven zijn. Betrokkene zou in het ziekenhuis, noch bij de politie klacht ingediend hebben. Na de dood van haar echtgenoot zou ze daartoe niet in staat zijn geweest omdat ze depressief was en omdat haar kinderen haar aandacht opeisten. Verder verklaart betrokkene dat haar kinderen problemen op school hadden. De oudste zoon, P., zou in mei of juni 1998 met een blauw oog thuisgekomen zijn en J. zou altijd alleen, achteraan in de klas, moeten zitten. Betrokkene vreesde dat haar kinderen hetzelfde lot van hun vader zouden ondergaan. Op 30 augustus 1998 kwam betrokkene, samen met haar twee minderjarige kinderen in België aan. Ze was in het bezit van haar paspoort. De volgende dag vroeg ze asiel aan. Later kwam haar dochter L. in België aan.

Uit een vergelijking van betrokkenes diverse verklaringen (interview Dienst Vreemdelingenzaken, beroepsschrift, vragenlijst voor het Commissariaat-generaal en interview Commissariaat-generaal) dient te worden vastgesteld dat deze een zwaarwichtig aantal tegenstrijdigheden bevatten die op ernstige wijze aan de oprechtheid van haar beweringen doen twijfelen. Zo verklaarde betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat haar man in september 1995, zes maanden vóór zijn dood, door drie blanken werd aangevallen, terwijl ze voor het Commissariaat-generaal verklaarde dat dat maar één maand vóór zijn dood, in januari of februari 1996, gebeurde. Verder verklaarde betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat haar man na zijn bezoek aan het politiebureau naar de dokter ging en dat hij pas enkele dagen later naar het ziekenhuis ging. Op het Commissariaat-generaal beweerde zij echter dat zij, na zijn thuiskomst van de politie, een ziekenwagen belde en dat deze hem naar de polykliniek in Kosice Zuid bracht.

Tenslotte verklaarde betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat haar man na zes maanden hospitalisatie stierf, terwijl ze in haar beroepsschrift en voor het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij na één maand in de kliniek overleed. Aan het etnisch getinte overlijden van haar man kan bijgevolg geen geloof meer worden gehecht.

Tenslotte dient er vastgesteld te worden dat het merkwaardig is dat betrokkene de moord op haar echtgenoot inroept als een belangrijk motief voor haar vlucht, daar zij nog drie jaar na het ingeroepen feit in Slovakije bleef.

De problemen die betrokkene daarna met haar kinderen (op school) ondervond zijn onvoldoende ernstig om te kunnen gewagen van een daadwerkelijke vervolging in de zin van de Conventie. De (Het) door betrokkene in het kader van haar asielprocedure neergelegde overlijdensbericht wijzigt hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet, aangezien zijn dood op zich niet wordt betwijfeld, doch wel het etnisch incident dat ermee verbonden is.

Bijgevolg blijkt uit het onderzoek van het dossier dat er geen elementen aanwezig zijn die in hoofde van betrokkene een vermoeden voor vervolging in de zin van art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève doet ontstaan.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 17 november 1998.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...)".

2. <u>Over de ontvankelijkheid van het vordering</u>.

2.1. Overwegende dat de tweede verwerende partij in wat zij kwalificeert als een exceptie van onontvankelijkheid eigenlijk vraagt om buiten de zaak te worden gesteld; dat de tweede verwerende partij uitdrukkelijk afstand heeft gedaan van deze exceptie ter terechtzitting, zodat deze exceptie niet wordt onderzocht;

2.2. Overwegende dat de tweede verwerende partij in haar nota onder II ("Met betrekking tot de ontvankelijkheid"), meer bepaald onder II.2 ("Feiten en Middelen") verder opwerpt dat de vordering onontvankelijk zou zijn omdat zij geen middel bevat als bedoeld in het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie voor de Raad van State; dat onder een rechtsmiddel in de zin van artikel 2, § 1, 2/, van voormeld besluit dient te worden verstaan, een voldoende duidelijke omschrijving van de rechtsregel die het bestuur zou geschonden hebben en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing geschonden werd; dat uit het verzoekschrift van de verzoekende partij wel degelijk middelen kunnen worden afgeleid in de zin van artikel 2, § 1, 2/, van voormeld besluit en van artikel 20, 2/, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat bijgevolg de exceptie van onontvankelijkheid wordt verworpen;

3. Over de grond van de zaak.

3.1. Overwegende dat verzoekster in een eerste middel betoogt dat de bestreden beslissing is genomen met rechtsmisbruik en een bevooroordeelde aanpak van de zaak, doordat geen rekening werd gehouden met de algemene situatie in het land van herkomst en in casu de vervolging, het racisme en het geweld ten aanzien van zigeuners, dat met deze feitelijkheden en gegevens geen rekening wordt gehouden en dit louter en alleen op basis van een summier onderzoek ter plaatse en verklaringen uitgaande van de Slowaakse overheid, waarbij de verwerende partijen ervan uitgaan dat alle asielaanvragen van zigeuners enkel economisch geïnspireerd zijn en niet politiek, dat er daarenboven sprake is van rechtsmisbruik wanneer extra krachten worden ingezet met als enig doel alle asielaanvragen in versneld tempo af te werken met een negatieve beslissing tot gevolg;

Overwegende dat de Commissaris-generaal de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf heeft genomen nadat hij heeft vastgesteld dat de aanvraag van verzoekster bedrieglijk is; dat hij niet heeft overwogen dat de asielaanvragen van zigeuners "enkel economisch geïnspireerd zijn"; dat verzoekster nalaat in concreto aan te tonen waarin de "bevooroordeelde houding" van de Commissaris-generaal tot uiting komt; dat de kritiek van verzoekster, als zouden extra krachten zijn ingezet met "als enig doel alle asielaanvragen in versneld tempo af te werken met een negatieve beslissing tot gevolg",

feitelijke grondslag mist; dat het integendeel blijk geeft van behoorlijk bestuur om bij een toevloed van asielaanvragen extra personeel in te zetten; dat het eerste middel niet gegrond is;

3.2. Overwegende dat verzoekster in een tweede middel aanvoert dat de beslissing gebrekkig is gemotiveerd, doordat louter en alleen wordt verwezen naar het feit dat een aantal tegenstrijdigheden te vinden zouden zijn in haar verklaringen, dat deze zogenaamde tegenstrijdigheden evenwel niet aanvaard kunnen worden als motivatie om reeds in dit stadium van de procedure de asielaanvraag van verzoekster als bedrieglijk af te wijzen, aangezien ze verklaard kunnen worden of niet ernstig te noemen zijn; dat de bestreden beslissing de verklaringen geenszins op een afdoende wijze weerlegt, zodat de aangehaalde redenering dan ook niet kan worden aanvaard als motivatie om reeds in dit stadium van de procedure de asielaanvraag als bedrieglijk en kennelijk ongegrond af te wijzen;

Overwegende dat verzoekster betoogt dat ze de vastgestelde tegenstrijdigheden kan verklaren, zonder in concreto een verklaring te geven; dat een middel dat op zulk een summiere wijze is ontwikkeld de Raad van State niet toelaat zijn wettigheidscontrole uit te oefenen; dat het tweede middel niet ontvankelijk is;

3.3. Overwegende dat verzoekster in een derde middel doet gelden dat de beslissing genomen is met miskenning van de feiten, doordat ze met haar kinderen is gevlucht uit haar vaderland, hetgeen een hachelijke onderneming is, die men pas onderneemt indien men de wanhoop en radeloosheid nabij is; dat zij in haar verblijfplaats geen afdoende bescherming van de overheid kon bekomen; dat de Commissaris-generaal niet aantoont dat de situatie in het land van herkomst veilig is;

Overwegende dat de Commissaris-generaal overweegt dat hij door de vastgestelde tegenstrijdigheden geen geloof kan hechten aan de verklaringen van verzoekster; dat uit de bespreking van het tweede middel blijkt dat verzoekster deze tegenstrijdigheden niet eens tracht te verklaren; dat de Commissaris-generaal, in het kader van het dringend beroep, nagaat of een verder onderzoek van de erkenningsaanvraag nodig is, rekening houdend met alle gegevens van de zaak; dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de hem voorgelegde feiten heeft miskend; dat het derde middel niet gegrond is;

3.4. Overwegende dat verzoekster in een vierde middel aanvoert dat er noodzaak is tot onderzoek omtrent de grond van de zaak, doordat in de reeds gevoerde asielprocedure enkel geoordeeld werd over de ontvankelijkheid van de aanvraag; dat een onderzoek naar de grond van de zaak zich evenwel opdringt, nu het relaas van verzoekster

volledig overeenstemt met de bepalingen van de Conventie van Genève, zodat de aangevoerde feiten grondig dienen te worden onderzocht;

Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van het dringend beroep de opdracht heeft na te gaan of een verder onderzoek van de erkenningsaanvraag noodzakelijk is en of de asielaanvrager voorlopig wordt toegelaten tot het verblijf in de hoedanigheid van kandidaat-vluchteling; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, na de onontvankelijkheidsbeslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken, onderzoekt of de asielaanvrager gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève; dat uit de bespreking van de eerste drie middelen blijkt dat de Commissaris-generaal in redelijkheid de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 17 november 1998 tot weigering van verblijf kon bevestigen; dat het vierde middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 347,05 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op negen juli tweeduizend en twee, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

M. VAN LIMBERGEN. **D. MOONS.**